

LA XANA – CORQUIÉU

Ye una roxa mocina
Que coyida fo pol díañu
Y quedó encantadina
Pelos años de los años

Escondióla nuna cueva
Peles peñes cuidada
Aunque la mar ta cerquina
Sola nun ye p'algamala

Atópala un mociquín
Atópala y se enamora
Pero pa desencantala
Na mar tien que dexala

Pa siempre la perdería
Si nel suelu la posara
Na mar habrá de dexala
Si ye que la quería

Y n'una fonte ensin cañu
Qu'ente matos s'atopa
Una xana alborota
Cuando s'esmuz deldíañu

Y n'una fonte ensin cañu
Qu'ente matos s'atopa
Una xana alborota
Cuando s'esmuz del díañu

Va aportando al sable
Vela lloñe la mar
Va aportando a la mar
Vela lloñe la sable

Déxala al fin na mar...

Déxala desencantada...

Y n'una fonte ensin cañu
Qu'ente matos s'atopa
Una xana alborota
Cuando s'esmuz del díañu

Y nuna fonte ensin cañu
Qu'ente matos s'atopaba
La xana qu'alborotaba

Llibre ta güei del díañu